

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

POMIARY NĘDZY

Stopa życia prywatnego robotników w Polsce i zagranicą

Cytujemy artykuł ponizszy z czasopisma „Myśli i czyn”, który niewątpliwie zainteresuje naszych czytelników.

Na jednym z niedawno odbytych posiedzeń Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej członek towarzystwa p. Ludwik Landau wygłosił odczyt o warunkach życia robotnika polskiego w porównaniu do robotników innych krajów.

Porównania wypadły tragicznie, a cyfry przytaczane przez uczonego wołają pod niebiosa gromkimi słowami najcięższych, druzgoczących oskarżeń. Kogo oskarżają — wszystkich i wszystko — ludzi, którzy niepomni swej godności wyściskają bezlitośnie żywotne siły brata i ustrój, który toleruje te zbrodnie.

Trzy pytania postawił prelegent i na trzy dał następujące odpowiedzi:

Ilę robotnik zarabia?

Ilę za te pieniądze może kupić żywności?

Ilę osób musi ze swej pracy wyżywić?

Trzy te pytania przyjął prelegent jako trzy miary do określenia wielkości nędzy mas robotniczych w Polsce.

Człowiek z epoki kamiennej. Najcharakterystyczniejszą liczbą nędzy, panującej w tym czy owym kraju, w tej czy owej klasie społecznej jest pozycja wydatków na żywność — jej stosunek do całości budżetu.

Otóż gdy w krajach zachodniej Europy robotnik wydaje na wyżywienie, czynsz i odzież najwyżej 59 proc. (w Niemczech) to w Polsce suma ta dochodzi do 82.

A więc na zaspokojenie wszystkich innych potrzeb zostaje 18 procent.

Na samo wyżywienie — t.j. chleb, karbofle, cukier, minimalne ilości mięsa, nabiału — robotnik polski wydaje od 50 procent do 70 proc. zarobków, gdy robotnik zachodnio-europejski do 40, amerykański (Detroit) 33 proc.

Rzecz prosta, nie znaczy to, by robotnik przejadający 70 proc. swych zarobków odczuwał się dwa razy lepiej od robotnika z Detroit. On odczuwał się raczej gorzej, a w dodatku życie jego upływa między jarmazem a złobem — gdyż na coś poza zaspokojeniem najprymitywniejszych potrzeb nie ma on środków.

W porównaniu z robotnikami amerykańskimi, angielskimi, duńskimi, a nawet niemieckimi żyje on niemal jak człowiek z epoki kamiennej, który żył wyłącznie troską o jedzenie i utrzymanie bytu.

Robotnicza arystokracja.

Na 100 rodzin robotniczych w Detroit tylko 7 mieszka w domach zbiorowych — reszta zajmuje bądź całe domki, bądź pokójki, składające się z 4 — 7 izb.

Minimum robotnicze mieszkalne wynosi dla Ameryki: izba na osobę plus łazienka. Dla Anglii nieco mniej, ale zawsze jest to minimum luksusowe w porównaniu z naszymi stosunkami przeludnienia mieszkaniowego.

Angielska „nędza mieszkaniowa” to nie dość ciężki szczyt — marzeń dla 60 proc. naszych robotników: mieszkanie jednoizbowe w domach 8—9 pokojowych, porzucanych przez ludzi zamożnych, stanowią ten okaz „biedoty” angielskiej.

Tam gnieździ się bezrobotni — po rodzinie w izbie. Łazienki mają wspólne. Liczniejsze jednak rodziny ludzi, utrzymujących się z zasiłków, zajmują po dwie izby...

Jaskinia nędzarzy.

Dla nas pięć rodzin w izbie, cyfra z ostatniego spisu ludności, nie stanowi sensacji...

Pięć rodzin, Osiemnaście osób. Trzy małżeństwa, dwie wdowy i dzieci. Rodzina i pasterby, I matka staruszka.

Wszystko w nędzy. Gdyby nie byli ostatniemi nędzarzami, to nie gnieździłby się w tak strasznych warunkach. Więc jakżeż musi być współzycie tych ludzi nieszczęśliwych, rozpaczonych wiecznie podrażnionych, nienawistnych i zawist-

nych?

Gdzie tam miejsce na lepsze uczucia, na kulturę, na oświatę?

Ale zato takte mieszkanie jest tanie. W statystyce międzynarodowej pobiliśmy rekord w nikłości czynszów.

Gdy w Ameryce wynoszą one w budżecie robotniczym 18 do 23 proc., w Europie kilkanaście, to u nas tylko 4 do 6.

Wiecznie niedokarmieni.

Nie lepiej wyglądają zestawienia produktów spożywczych, które konsumują polskie masy robotnicze.

Na robotnika Szwajcara przypada rocznie 400 litrów mleka. Na Amerykanina — 160. Na Duńczyka — 130. Na Niemca —

Dobre pismo, dobry dziennik miejscowy, to najlepszy i najmilszy przyjaciel domu.

170. Na polskiego robotnika w kategorii najniższej — 57 litrów.

Jaj rodzina robotnika polskiego konsumuje w najbogatszej kategorii, a więc najmniej licznej — 125 rocznie, a w najliczniejszej zaś — 11 sztuk rocznie, gdy dla Ameryki przeciętna wynosi 300.

Z tłuszczami jest jeszcze gorzej. Najwyższa kwota polskiej konsumpcji robotniczej nie sięga najniższej europejskiej.

Jedynie w spożyciu chleba i kartofli przoduje robotnik polski: bije rekordy dwu i trzykrotnie...

Nie dla ducha.

Jakżeż w tych warunkach spodziewać się poczty od cyfr — świadczących o kulturze? Gdy robotnicy w Detroit w 70 proc. nabywają codziennie dziennik, a w święta i inne czasopisma. Chodzą 3 razy w miesiącu do kina, lub teatru, 45 proc. posiada gramofony, 5 proc. własny telefon, a 47 własny samochód — u nas zaś...

P. Landau zakończył swoje obiektywne przedstawienie cyfrowe uwagą, że każda tendencja do obniżenia płac u nas prowadzi do jeszcze jaskrawszych odchyleń stopy życia polskiego robotnika od normy światowej.

Gdy prelegent skończył swój ponury odczyt na sali panowała cisza, w ciszy tej i skupieniu rozszedł się śluzacz. Odeszli do domu w poczuciu bezradności, jak niedokwie zbrodni, której zapobiedz nie mogli, czy też nie umieli.

Rząd bierze się

do wyświecenia afery Stawiskiego.

Paryż — Sensacyjne aresztowania przebywających dotąd na wolności spółnic Stawiskiego, oczekiwane są w Paryżu w następstwie zapoczątkowanych w środę konferencji premiera Daladiera i pp. Penanciera i Frota, nowych ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Konferencje te zwołane bezpośrednio po objęciu rządu przez Daladiera, świadczą, że nowy prezydent ministrów uważa za swoją pierwszą czynność wyświecenia skandalicznych współnictw w aferze Stawiskiego i pragnie energicznie pociągnięciem spokoju oburzonych mas, które żądają z uporem ukarania wszystkich winowajców, choćby najwyższe postawionych.

Daladier przedłoży Izbie projekt stworzenia parlamentarnej komisji śledczej, której obowiązkiem będzie zbadać nie wszystkich współnictw administracyjnych i politycznych od samego początku afery Stawiskiego. Komisja ma być złożona z 4-ch senatorów i 8-miu posłów.

Miara trudności, jakie Daladier będzie miał do przewyciężenia, jest kilkanaście interpelacji, zgłoszonych do tej chwili w Izbie.

Czyś córa Wschodu z poza wrót haremu, Czy oryginalna jesteś Turczynka, Trudno odgadnąć z barwy twojej obrączki, Co kryjesz pod swola zwodniczą minką, A choć twe oczy mają blask Orientu, Choć turban pyszny ozdoba twój głowy, Możesz ty tylko przebrnąć tak pięknie, By Isé do Strazy dziś na bal maskowy?

Manifestacja chłopska w Wiedniu

CHŁOPI SŁUBUJĄ WIerność KANCLERZOWI DOLLFUSSOWI.

Wiedeń. — W piątek przed południem odbyła się w Wiedniu żywiołowa manifestacja chłopów austriackich za rządem kanclerza Dollfussa.

Już od wczesnego ranka zaczęły przyjeżdżać do stolicy specjalne pociągi ze wszystkich krajów związkowych Austrii, wiozące setki tysięcy chłopów. Ogółem przyjechało 80 pociągów. Oddziały chłopów gromadziły się na poszczególnych placach śródmieścia, poczem z Placu Wolności uformował się olbrzymi pochód 100-tysięczny, który przy dźwiękach 100 orkiestr ruszył ulicami pod budynek ministerstwa obrony narodowej, gdzie kanclerz Dollfuss wraz z członkami rządu odebrał defiladę.

Pochód ruszył następnie do hali dworca południowo-zachodniego, gdzie po odprawieniu Mszy św. odbył się masowy wiec chłopów, posiadający z tego powodu ważne znaczenie polityczne, ponieważ toczył się tuż po nadejściu odmownej odpowiedzi z Berlina na protest Austrii. Do zebranych chłopów przemówił przywódca Związku Chłopskiego Reither który w niezwykłych ostrych słowach potępił agitację hitlerowców w Austrii.

Wśród ogólnego napięcia wstąpił na trybunę kanclerz Austrii dr. Dollfuss, wygłaszając dłuższe przemówienie, w którym podkreślił w szczególności, że Niemcy uważają zawsze cierpliwość rządu austriackiego za jego słabość. Rząd austriacki ma dowody w ręku, że terror hitlerowski w Austrii nie mógłby przybrać tak wielkich rozmiarów, gdyby nie był uprawiany za wskazówkami niemieckimi i bez poparcia.

Przechodząc następnie do omówienia odpowiedzi niemieckiej na protest Austrii, zaznaczył kanclerz Dollfuss, że odpowiedź ta jest niedostateczna i niezadowolająca i że rząd austriacki patrzy o-

becnie z zaufaniem w przyszłość, postanowiwszy konflikt niemiecko-austriacki postawić przed forum międzynarodowym. Austria odrzuca „Gleichschaltung” walcząc o honor i wolność swego kraju.

W końcu zwrócił się kanclerz do zgromadzonych chłopów austriackich, obiecując im poprawę bytu. Niemcy — powiedział kanclerz — postępowaly zawsze wobec Austrii faryzeuszowsko, czego najlepszym dowodem, że w ich usłowianach, zmlerzających do zniszczenia gospodarstwa austriackiego, sprawadzały drzewo zamiast z Austrii z wrógiej im Rosji sowieckiej; Austria — zakończył dr. Dollfuss — chce być krajem samodzielnym i chce być rządzona formami czysto austriackimi.

Francja na drodze do dyktatury

GENERAL WEGAND MA POPRZE DYKTATURĘ PREMJA DALADIERA, GROZBA ROZWIĄZANIA PARLAMENTU.

Paryż. — Olbrzymia sensacja wywołała wiadomość opublikowana przez „Echo de Paris” stwierdzająca, jakoby premier Daladier w toku dyskusji nad widokami swego rządu miał przy świadkach zaznaczyć co następuje:

„Jeżeli Izba mnie obali, udam się do senatu i postaram się, aby deputowanych odesłano do domu”.

Premj. Daladier wobec powyższej wiadomości dziennika, dotychczas nie zabrał żadnego stanowiska. Oświadczenia

Z dniem 4-go lutego 1934 roku

Biura Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu Częstochowskiego

zostaną przeniesione do nowego lokalu przy ulicy Najsw. Marij Panny Nr. 19 (po Banku Ziemiańskim)

